

[venster sluiten](#)**Trouw.nl**

Denk aan het milieu. Denk na voor je print!

Je komt toch weer terecht bij de publieken

Joost van Velzen

16-2-09 - 00:00

Het televisieaanbod is op vrijdag en zaterdag weinig aantrekkelijk.

Het merendeel van de Nederlandse en de buitenlandse zenders is volgestopt met het soort amusement dat eerder irritatie opwekt dan zelfs maar een spoor van een milde glimlach, hoezeer van goede wil we ook zijn.

Want we proberen heus graag alles uit.

Zo'n 'Wie ben ik?' op SBS 6, daar kunnen we ons op een bepaalde manier zelfs op verheugen.

Het kwisje valt namelijk in een categorie programma's die eventueel leuk zouden kunnen zijn, juist omdat het allemaal zo plat is.

Kunnen, hè, zei ik. En toegegeven, de kans op een voltreffer was met de aanwezigheid van Patty Brard en Gerard Joling wel erg klein.

Maar je weet nooit. Er zijn wel meer voorbeelden van schijnbaar verloren tv-zendtijd die we toch hebben leren waarderen.

Wat mij betreft vallen die surrealistische afwerkplekken na middernacht – de stoute meiden tv – en andere vormen van homeshopping onder dat predikaat.

Het is niet voor niks dat veel mensen die hardwerkende studentes zo vaak voor de grap nadoen („Bél me.."). Net zo min als het toevallig was dat Jiskefet destijds een klassieker afleverde met een persiflage op dat homeshop-gedoe („Ongelooflijk, Mike!").

Zoals gevreesd moesten we van 'Wie ben ik?' al binnen het kwartier vaststellen dat een ereplek in de galerie van per ongeluk grappige programma's er niet in zat.

Wel leerden we dat je geen valse nicht hoeft te zijn om je toch zo te gedragen, inclusief bijpassende oogopslag (Patty Brard).

Het productieteam moet het leuk gehad hebben bij het bedenken van de cryptische omschrijvingen die bij de bordjes horen die na een klap op de knop uit de desk schieten. Bij 'zwangerschapstest': „Goh, wat hebben ze jou te pakken genomen, zeg."

Pas vanaf zondagochtend brengt het toestel doorgaans kwaliteit.

En dan kom je toch weer terecht bij de publieke omroep.

Preciezer: bij 'Boeken'.

Daar was de conservator van het Natuurhistorisch Museum Rotterdam te gast, Kees Moeliker. Hij won in 2003 de Ig Nobel-prijs, een half komische, half serieuze variant op de echte Nobel-prijs.

De trofee werd ook al eens gewonnen door twee wetenschappers van de Universiteit Wageningen voor het aantonen dat de vrouwelijke malariamug even sterk door de lucht van zweetvoeten als die van Limburgse kaas wordt aangetrokken.

Moeliker sleepte de prijs in de wacht omdat hij de eerste was die een wetenschappelijke observatie schreef van 'homoseksuele necrofilie bij de wilde eend'.

Die wilde eend had hij gisteren naar de studio meegenomen.

Net als de fazant, een door het moderne schoonheidsideaal met uitsterven bedreigd potje schaamluis, en het boek 'De eendenman' deden ze dienst als hints voor interviewer Wim Brands.

Licht absurdistische uitzending waarbij wij er niet van hadden opgekeken als er op zeker moment een bordje met 'Donald Duck' uit de tafel was geschoten.

De Persgroep Digital. Alle rechten voorbehouden.